

„Děvenky moje!“ vykřikla máma nadšeně.

Otec v opraném županu s lupy na límci vzal hned ve dveřích malou za ručičku, laškovně jí s ní klepal a okusoval jí prstíky. Běta koukala s vytřeštěnýma očima.

„Tak pojďte dál!“ zvala nás máma dovnitř, abychom nedělali baráku podívanou. Do bytu jsme se nasunuli i s kočárem.

V kožešinové čepici a teplé bundě jsem se ihned zpotila. Najednou jsem postřehla, jak se na mě otec zklamaně dívá, jak si s odstupem prohlíží i Víta. „To nemáte na sebe nic lepšího než ty bundy? Dyť je svátek!“ řekl otráveně a zakroutil nespokojeně hlavou. Takhle si dceru doktorku šťastně vdanou za šéfujícího inženýra asi nepředstavoval. Nic jiného jsme však na sebe neměli. Vít na okamžik znejistěl, možná chtěl tu vinu vzít omluvně na sebe... manželka je na mateřský a já vydělávám míň než moje dojičky... ale zarazil se a raněně mlčel.

Kdybych otci vysvětlila, jak se reálně žije v reálném socialismu, pravděpodobně by nevěřil. On za tu věc, za ten blahobyť pracujícího lidu celý život bojoval a teď se mu to mělo na dětech začít splácet i s úroky! A my si ve svátek klidně přijdeme v obyčejných turistických bundách!

Otec si odvedl Víta, máma si do kuchyně zatáhla mě. Těšila se z malé, šišlala na ni a prsty ji škádlila na bříšku. Pak se ke mně najednou otočila a s výrazem hrané naivní zvědavosti se mě zeptala: „Představovala sis to takhle?“ Myslela moje mateřské a manželské štěstí. Ale copak jsem jí mohla říct, že ne? Že je mi pořád na zvracení a z podivně nízkého tlaku se mi pořád motá hlava? Že mi sice zdánlivě nic ne-

chybí, ale nezažívám ani ten pitomý pocit obyčejného klidu, prachspřesté spokojenosti?

Něco jsem souhlasně zblekotala. Zpytavě mě propíchl očima... věděla jsem, že mi nevěří.

V obýváku seděli ti dva, nemusela jsem slyšet ani slovo, abych věděla, o čem je řeč. Otec si myslel, že si s Vítem popovídá jako chlap s chlapem, přetáhne ho na svoji stranu fronty, vtáhne ho do protizenské koalice... naznačil mu určitě znovu, jaké problémy měl už s mou babičkou, pak s mou matkou... a Vít si mě už od začátku musí pěkně vychovat...! poradil mu určitě.

Byl zklamán, Vít nereagoval podle jeho gusta, jako mužský jeho krevní skupiny, nesvedl ho ani k opovržlivému šklebu nad celým ženským plemenem. Vít mu nemohl rozumět, on se ženami žádné problémy neměl: měl samé kamarádky.

Odložila jsem malou do kočárku a snažila se mámě v kuchyni pomoci. Měla jsem přece jen nutkání jí říct, jak se věci mají, důvěrně jí to vysypat a svoji předešlou lež uvést na pravou míru, dostat ze sebe ten dušený přetlak a třeba se i rozbrečet. Ona se ale usilovně zabrala do příprav, nervózně bouchala poklicemi i talíři, pořád jí něco samým přepjatým soustředěním vypadávalo z rukou. Tušila to. Nechtěla slyšet nic ošklivého, nechtěla slyšet pravdu, je to jen moje věc, sama jsem si to způsobila, ona si své už prožila.

I v zástěře vypadala jako dáma. Roli hospodyně však ráda neměla... když všichni čekali, až je pohostí, až jim naservíruje, až je obslouží, až jim sehraje obětavou matku služku. Byla vzteklá a navzdory snaze zahrát to co nejlépe nebyla autentická. Stylizovala se jen proto, že se to od ní čekalo, že se to prostě tak musí. Cítila jsem intenzivně její úzkostný chaos.